MIRCEA MICU

DRACUL VERDE

Parodii

— 1972 —
EDITURA JUNIMEA

Pentru compunerea acestui volum de parodii autorul a consultat o largă bibliografie compusă din cărți apărute și neapărute încă. O parte din cele apărute le vom reda mai jos, cealaltă parte n-o vom reda din lipsă de spațiu iar cele neapărute le vom reda cînd vor apare.

Autorul declară că a scris aceste lucruri la îndemnul cald al unui grup de prieteni precum și la insistența aproape diabolică a lui Marin Sorescu spre a nu se găsi... „Singur între poeți."

Orice asemănare a prezentelor parodii cu cele originale este absolut întîmplătoare în ce privește umorul și chiar tematica abordată. Atragem atenția eventualilor „lezați" că subsemnatul pe întreg parcursul procesului editorial, adică mai bine de cinci ani, a luat cu conștiinciozitate lecții de judo de la diverși maeștri autohtoni și străini spre a le putea

contracara „critica". În urma unor îndelungate cugetări și la sugestia familiei au fost scoase din prezenta ediție parodiile vizind pe : Tudor George, Teodor Pîcă, Alecu Popovici, Mircea Sintimbreanu, Fănuș Neagu și Cicerone Teodorescu din motive dependente de... fizicul domniilor lor.

Clauza contractuală prevede publicarea lor post-mortem.

Autorul

BIBLIOGRAFIE CONSULTATĂ

Ion Băieșu : **Clanța și Clănțel**
Eugen Barbu : **Șușaneaua nodului**
Radu Cirneci : **Barbă verde, aleasă**
Geo Dumitrescu :**Nevoia de C.E.C.-uri**
Ion Drăgănoiu : **Aproape șosete**
Fănuș Neagu : **Sincerul s-a stricat**
Iulian Neacșu : **Pretinsul**
Neagu Rădulescu : **Un baron rădea o poantă**
Marin Sorescu : **Linguri printre pereți (parodii)**
M. R. Paraschivescu : **Trestiile**
Nichita Stănescu : **Lasă Tomozei**

George Alboiu

ELEGIE
DE PE UN DEAL COMUNAL

Am mers pînă în vîrful
dealului care se vedea
ca o cocoașă de cămilă laconică.
Acolo, am stat pînă mi s-a făcut
o foame cumplită, atît de cumplită
încît am început să-mi consum
o jumătate de deget.
Cine sînt ei, gîndeam,
văzînd pe consătenii mei,
unii foști colegi de școală primară,
semănînd ceapă pe cîmpia cea fără sfîrșit
De ce se zbat și mai ales de ce s-au născut
cînd știau că într-o zi vor muri.
Vai lor, care nu pot urca pînă aici
decît folosind ascensorul !

Şi ei mă vedeau şi văzîndu-mă
mă întrebau cum e acolo sus,
în ce limbă vorbesc şi cu cine
şi mai ales cum de pot sta fără cel puţin
un pachet de grisine.
Vai vouă, le-am spus, vai vouă,
niciodată nu veţi şti că eu discut cu dealul
şi mă hrănesc cu bulgării lui
asemuindu-i cu nişte biscuiţi sprijaţi.

Ion Bănuță

PANORAMA UNEI GĂRI

Era o gară mică foarte
zvîrlită-n dobrogea, departe,
unde munceau cu dulce har
un șef de gară și-un acar.

În fiecare zi, de-a latul
trecea icnind acceleratul.
Mecanicul pe geam zîmbea
dar niciodată nu oprea.

Oh, ce viață grea și tristă
cum alta-n lume nu există
și ce destin cam defetist
pentru un harnic ceferist.

Ce rost avea, m-am întrebat,
o gară-n cîmpul trist şi plat,
de ce şi cărui scop anume
se dedicau cei doi pe lume ?

Eu ştiu o gară undeva
care se-nalţă-n Dobrogea
şi unde toate-ar merge clar
de-ar fi şi-al treilea acar.

Ion Bănuţă

PANORAMA PĂMĂTUFULUI

Un pămătuf ! sublimă-npreunare
de cedri şi de iarbă grea de mare,
coroana unui prea bătrîn seraf
cu care dai bărboşilor perdaf.
Tu pămătuf, nimb clasic ce frumos
dai lumii lucrurile cu folos
de jos în sus, de sus în jos.
Eu te slăvesc şi aleluia zic
că-n faţa ta mă simt ca un nimic
şi-mi vine să te ţin într-o vitrină
pentru nepoţii care or să vină
în sfertul ăstui veac ce le-a rămas
uzînd maşini electrice de ras...
Vreau să te pun pe frunte în răspăr
la baza începutului de păr
că numai tu dai vieţii mele rost
şi altă bucurie nu cunosc.

Cezar Baltag

RĂSFRÎNGERE ÎN FEMEIE

Te-oi însoți în nopți cu lună
spre țărmul marelui Nimic
femeie tu, greșală brună
ca un bilet de loz în plic.
Eu voi fi mut ca o baladă
și voi ofta concomitent
că nu e nimeni să ne vadă
cum trecem triști pe continent.
De ce nu vrei să-mi spui ce gînduri
încearcă fruntea ta acum,
eu care te-am slăvit în gînduri
și ți-am făcut cadou parfum ?
Solstițiile sapă, sapă,
în viața mea spre punctul zero
și eu pășesc ca printr-o apă
visînd sandalele lui Nero.

Femeie tu, greşală brună,
urmează drumul ce-ţi indic
căci te-am pierdut atunci sub lună
ca pe-un bilet la loz în plic.

Cezar Baltag

RĂSFRÎNGERE DE POLIEDRU

Invrednicind rămînerea cu-n bob
de rouă înghețată în magie,
îngenunchez sub scară ca un rob
ce multe din adînc ar vrea să știe.

Eu, aspru Domn al literelor și
redactor șef adjunct la o revistă
această strofă clară îți voi scri
să o citești atunci cînd vei fi tristă.

Proclam în patru timpi o explodare
din demonul ce-l tăinui pe pămînt.
N-oi auzi, cumplit de rău îmi pare
și mai bogat voi trece în mormînt.

Eu, veşnic cel ce singur chinuieşte
şi chinuie şi alţi în rînd cu el
te blestem să-ţi pocnească între deşte
destinul tău jurat într-un inel.

Eu cel ce singur veşnic se devotă
acestui triumfal şi unic val
am să-ţi solicit rînd la o gavotă
şi-abia apoi voi divorţa legal...

Aurel Baranga

FABULA CURCII

Curce, găsind o mărgea veritabilă
într-o băltoacă cu apă potabilă
vru s-o facă rentabilă.
O duse deci unui bijutier
cu valeităţi de rentier
recomandînd-o ; boabă de piper !
Bijutierul se îndoi
pînă muri.

Morala :

Cînd bijutierul se-ndoaie
înseamnă că-n baltă
a fost apă de ploaie.

Mihai Beniuc

LA URMA URMEI

N-am mai fost demult pe Criș la noi
unde cîntă seara huhurezul
și pasc galeș turmele de oi
parc-ar rumega în barbă crezul.
Am tot scris poeme cu mașini
(tehnica ne-ajunge de la spate)
de cînd n-am plivit la mărăcini
știu vreo nouă limbi și jumătate.
Nu-i nimic, viața curge dreaptă
cei ce nu știu sînt nefericiți.
Voi pleca în sat unde m-așteaptă
pruncii să le cumpăr biscuiți.
Toate trec și toate vor rămîne,
las-că știu eu cum se-nvîrte roata.
Dacă nu poți să te-avînți spre mîine
pune tocul jos și spune : gata !

Mihai Beniuc

MAI SÎNT FECIORUL . . .

Eu sînt feciorul aspru de pe Criș,
purtam opinci înalte pîn'la glezne
sfărmînd sub ele vorbe și pietriș
și sufeream ades și n-a fost lesne.
La Sebiș am făcut primare clase
și-am învățat cu sîrg fiind sărac.
Străbunii mei cu brațele vînjoase
mă învățau să lupt și să nu tac.
Apoi, tîrziu, cînd am venit la Cluj,
o fată vrut-a să-mi împuie capul
dar eu i-am cumpărat un tub de ruj
n-am înghițit (că vine vorba) hapul.
Acum cînd trec pe stradă singur cuc
ascult ce spune lumea pe lumește :
„acesta e poetul M. Beniuc
ce știe nouă limbi și englezește".

Ana Blandiana

CE-I ASTA VĂ ROG ?
(după poezia „Spital")

M-am îmbolnăvit de gripă spaniolă,
fac injecţii, iau hapuri, sînt tristă.
Cum şi-a permis această boală perfidă
să atace trupul meu de sindicalistă ?
Nu se poate ! Nu admit să fiu bolnavă !
E o insultă gravă ce n-o pot primi,
e o confuzie prieteni, eu sînt optimistă
şi am cotizaţiile plătite la zi.
De ce nu s-a îmbolnăvit un snob, un pletos,
un gură cască sau un critic pornit.
Urăsc gripa şi-o condamn la dispariţie
Boala aceasta ce mă face să sufăr cumplit.
O urăsc cu puterea talentului meu.
E inadmisibil ca un poet să fie lăsat
la dispoziţia ei ca o victimă sigură.
Prieteni, scriu un poem de distrugere şi am
scăpat !

Geo Bogza

DIVERSITATE

Omul acela nu era om
pomul acela nu era pom,
i-am urit deopotrivă.
Cine nu ştie să audă
cine nu ştie să vadă
să sufere în tăcere
neavînd altceva de făcut.
Din doi iubesc pe al treilea,
al treilea a murit
cel mai mult iubesc sucul de roşii
şi pe cel ce vorbeşte noaptea în somn.
Gîndiţi-vă la acest lucru
cît vă mai ţin cozondracii...

Marcel Breslaşu

FABULA FABULEI

Controverse, cică, veche,
nu avea sub cer pereche.
Omul nu putea încalte
nici un pic mai sus să salte
din ce preciza o carte
(o minune printre alte)
„E soarta ăluia adult
să stea la porţi niţel mai mult"...
– Deci, dacă stă mai mult niţel,
se cugetă în sine el,
în cazul ăsta-i un viţel !
În rîndul doi ca un ecou
îl zgudui un lucru nou :
– În cazul ăsta este bou !

Afurisită controversă,
ar trebui exact în cer să
mă duc, firește, ca să cer să
obțin relația inversă.
Dar din al minții lui tezaur
îl fulgeră un gînd de aur
și-atunci, veterinarul faur
îl preschimbă decis în... taur.

Emil Brumaru

SCENĂ ABSOLUT CASNICĂ

Şerbet mustind în greul cămărilor cu praf
alăturea de putini gravide de oţet.
Motanul de Angòra stînd ca la fotograf
înşurubîndu-şi coada de ucenic ascet.

Atunci, pe clar-obscurul de roz-bonbon duios,
aluneci ca o mînză cu şold de ceapă plină,
înger cu păr ca hreanul grădinii ce m-ai scos
din scaunul cu pluşuri rotund ca o măslină.

Miroase a pastramă şi-a varză timpurie
şi sînii tăi ca două gulii nedespicate
se-nvolburează foarte şi iarăşi mă îmbie
spre dulcile ispite din „Cartea de bucate".

Alunecă-ți liana alunului din trunchi,
înlenevește-ți mîna ce mîngîie frumos,
pune-mi bărbia aspră pe albul tău genunchi
și, ah ! mai dă-mi iubito o lingură de sos . . .

Nina Cassian

MELANCOLICA OBSERVAȚIE

Ai dreptate, umerii ni-s tineri
doar brațele ne lasă uneori.
Azi, la cimitirul Sfînta Vineri
te-am văzut ducînd un braț de flori.
Nu mă mai iubești sau care-i scuza ?
conversăm mai rar despre trecut.
Silueta ta îmi arde buza.
(S-ar putea s-o luăm de la-nceput... ?)
Mă închid în mine cu consemn
ca o școlăriță-n pension.
Tu vei fi de piatră, eu de lemn
și-oi traduce din Francoise Villon.
Meditații grave, timpul trece
și ne-nseamnă cu un tibișir.
Totuși, astăzi pe la ora zece
ce făceai iubite-n cimitir ?...

Nina Cassian

LAMENTAȚIE PENTRU PLECĂRI

„Ecce homo"

Te-ai dus definitiv și nu mai ești.
Prins între linii simple dar severe.
Pe masă, un pachet de „Mărășești"
Spre alte sensuri lirice mă cere.
Mi-e ciudă azi că străbunica Eva
Ne-a compromis definitiv c-un măr.
Putea găsi-n definitiv altceva
Cînd a luat-o Domnul în răspăr.
Te-ai dus, te-ai dus, o ! care te furară ?
Dar nu-i nimic. Sertarul îl închid
Și ies în ceața galbenă de-afară
Să tîrgui un pachet de „Chesterfield"

Otilia Cazimir

FĂRĂ SOȚ

Șase-s galbeni gălbiori
și-au ieșit acum din ouă
dragii mamei puișori
ghemotoace mici de rouă.
Dar al șaptelea, deodată,
înțepînd și el lumina
a nedumerit găina
cu-al său puf de ciocolată.
Dinsa l-a privit pieziș
scărpinîndu-se în moț
și în sinea ei și-a zis :
așa-s puii fără... soț !

Ilie Constantin

NEGUȚĂTORUL DE SĂBII

A fost odată un neguțător
de săbii și pumnale-ncovoiate
fecior sărac și simplu din popor
care avea în viață și păcate.
Căindu-se și remușcări avînd
în anul una mie nu știu care
îl fulgeră ca un cuțit un gînd
un gînd care-l ducea la desperare.
Vru singur să-și răpuie viața lui
cum alții au ucis cu-a lui unelte
pe care le făcuse stînd sălhui
înconjurat de gînduri ca de delte.
La ceasu serii, hotărît și ferm,
simțind cum remușcarea îl apasă,
vru să-și zdrobească singur osul stern
dar nu găsi nici un pumnal în casă.

Ceru cu împrumut de la vecin
însă vecinul îi ghici dorința
și-l refuză și îl certă din plin
spunînd că nu îl lasă conștiința.
Mai încercă de trei sau patru ori
dar toți îl judecau cu grea uimire
(erau de altfel oameni din popor
și nu-i doreau așa nenorocire)
Văzînd că nu se poate nu și nu
să-și pună capăt vieții chinuite
neguțătorul nostru începu
să fabrice iar săbii și cuțite.

Ben. Corlaciu

PENETRAŢIE DE PIATRĂ DURĂ CARE SE MAI CHEAMĂ ŞI CREMENE

Cei care s-au jucat cu pietricele cînd
se săpau tranşee şi noi scuipam în palmă aspru,
nu ştiu cîte nopţi de spaimă şi frig
au precedat mondialul dezastru.
Rîme au fost şi nepricopsiţi turmentaţi
singuri şi burjui de ocazie
cînd, eu, Benedict, de nimeni fricos
mă legitimam la fiecare razie.
O parte din ei, din burjuii nemernici
au rămas în acelaşi netrebnic crez.
Eu, Benedict, sătul de atîta mizerie
şi astăzi mă legitimez.
Aruncaţi broaştele, puneţi mîna pe perii,
frecaţi-vă şira spinării cu ALBA şi DERO.
Nu doarme nimeni ! Din mîna mea stîngă
am să dezleg pe înspăimîntatul NERO.

Cită vreme să tragem cînd **hăis**, cînd **cea ?**
Lumea e plină de multe prostii.
Pînă și colaboratorul meu de umor Micu Mircea
căruia nevasta de-a doua îi compune parodii...

Oameni ai lumii, faceți copii !

Dumitru Corbea

PLĂCERI SUBLIME

Îmi place să şăd acasă la ţară
cînd peste tot e primăvară
şi cînd ninge peste case
cu petale foarte frumoase.

Îmi place să văd cum ies la muncă
cooperatiştii pe deal şi pe luncă
şi mă strigă privind înapoi :
„Dumitre, dumitre, vino cu noi" !

Eu m-aş duce cu ei ca la serbare
să muncesc sub razele de soare
acolo pe unitele cîmpii
dar ce să fac dacă m-au pus să scriu poezii ?

În lume mai grozavă vorbă nu-i
ca asta : fiecare om la locul lui. . .

Leonid Dimov

RONDELUL PAPUCULUI STÎNG

Papucul sting mă cam strîngea
cum pe un înger poate-l strînge
Costumul alb de catifea
cu nasturi roșii ca de sînge.

Și de comandă el era
și-avea apucături nătînge,
papucul stîng ce mă strîngea
cum pe un înger poate-l strînge.

Aveam dureri distincte-n piept,
vechi racile de muhaia,
și l-am mutat din stîng în drept
că era simplu dar inept
Papucul sting mă cam strîngea.

Leonid Dimov

MINUNEA MINUNATĂ

Într-o piață semicirculară,
un profesor vestit cîntărea sare-amară
în pungulițe de staniol sau pleksic-glass
și-și făcea reclamă cu propriul glas :
— „Cumpărați chilipir de Levant madmanzel,
chinorog, inorog și tapir, lenigel,
keopsiană lichoare de dumnezee
pentru tot felul de tulburări stomacee"

Creștinii, necreștinii, localnicii și goștii
stăteau la rînd disciplinați ca proștii
în mînă cu băncuța necesară schimbului
sorbind din ochi praful miraculos al Olimpului.
Erau mulți care n-aveau nici o senzație
despre o prea apropiată constipație
și totuși, în virtutea unor obișnuieli.

Doar un vatman de tramvai mirosind a tămîie
stătea şi rîdea sugînd o lămîie,
o lămîie cu buburuze, o lămîe de paişpe carate
cumpărată de la Consignaţia în rate.
Seara tîrziu profesorul strînse taraba,
întinse ultimului cumpărător laba
(o labă cam umedă cu mici semne de trans-
piraţie
cu simptome precise de semi-constipaţie)
şi strîngînd din proteză întrebă dacă nu ştie
pe undeva pe-aproape o. . . farmacie.
Oraşul era pustiu, bolta oblic-albastră,
la toate blocurile licărea cea mai micuţă fe-
reastră
şi la „metrourile autohtone" tropăind pe
zăpadă
oamenii aşteptau conştiincioşi la coadă.
Numai profesorul instalat la cafeneaua Tormol
ingurgita ultimul kilogram de coprol. . .

CÎNTEC FRANC

„Banii nu se fac așa
stînd în crîșmă și a bea. . .“

Cînd iau tocul și cînd scriu
Știu că sînt ce n-am să fiu,
Nici modern nici zurbagiu
Pîn-oi merge în sicriu.

Cînd zic despre lucru nou
Mă înalț de la birou
Să mă duc să nu mă afle
nici maeștri și nici calfe. . .

De mă află, nu mă lasă
Și-mi spun dragostea aleasă
Și-mi pun inima pe masă
Să le-o **scriu** că nu le pasă.

Ce la deal şi ce la vale
Io le-o scriu că nu e cale
Ce să fac, că n-am ce face
Dacă mă iubesc şi pace.

Şi cînd pleacă din birou
Iarăşi zic de omul nou
Şi el vine în buestru :
Calfă. . . ucenic. . . maestru. . .

Doamne, lasă-mă încet,
Dă-mi o lună de conced
Să mă duc iar la Făget
Să-mi fac slujba de poet.

BALADA XXXV

Totuşi peste mine trece că
ruţa neamurilor moarte
şi mă caută mai jos de
cantînd sirop de mure.

Şi vor veni atunci cu pure
ci de insomnii şi de levant
întors cum numai eu ştiu asta
dacă aş vrea să spun cuiva.

Pe lîngă urşi trecînd cu
minţi nu-i supăra să nu se scoa-
le şi să-mă-ntrebe de tichet.

Și lingă tine astfel pup
itrul meu io-n cer îl trag
și scriu aceste rînduri tris-
te pe-o lubeniță cu-n briceag.

NEUTRALITATE FRAGILĂ

Te-am salutat aseară și te-ai făcut că nu
sînt eu acela. Doamnă, ți-e teamă de bampiru?
Am să te las în pace, n-am să-ți mai zic nici „TU"
n-am să-ți mai cumpăr Stolverk nici bere Bragadiru.
Ce-mi pasă oare mie că n-ai vrut să mă vezi?
Vei vrea-n curînd dar jur că nu o să se cam poată.
Vai, cum detest momentul cînd „dus" de ochi-ți verzi
ți-am închinat viața și cariera toată.
Sînt vindecat de toate. Astăzi mi-am scos pal-tonul,
mai e o săptămînă și va fi iarăși bine.
Așteaptă numai doamnă, să treacă revelionul
și-mi construiesc viața din nou, dar fără tine.

Nicolae Prelipceanu

ŢAMBALUL DEZACORDAT

A fost demult, odată, mai bine nu era,
o seară vişinie, o seară bleagă foarte,
cînd auzind ţambalul netrebnic cum cinta
vroiam să-mi dau demisia şi mă gîndeam la moarte.
De ce cînta ţambalul, de ce atîta chin
şi mai ales de ce în asemenea falseturi ?
Era o nostalgie şi mai era un spleen
cum numai dimineaţa e în sătești bufeturi.
Cînd va tăcea ţambalul, ţambalul damblagiu
de va tăcea vreodată (dar cine poa'să ştie)
eu voi pleca logodnic silit la Tîrgu-Jiu
unde e seara lună şi dînsa nu-i boccie.
Ştiu lecţia aceasta cam de la început
degeaba fac petiţii în scris la primărie.
O, unde-i vremea ceia cînd eu eram recrut
şi tot scriam la versuri pe-o foaie de hîrtie ?

Ion Cocora

NEDUMERIRI CARE ȚIN DE MEMORIE

Cine, vînturi pizmașe, diabolice cămile,
m-a pus la Oravița într-o noapte
să beau atîta vin înghețat
încît m-am trezit la Milano ?
Rog în genunchi, implor acei consăteni
care știu cum fugeam în pantalonași cu bretele
să-mi scrie la post-restant despre
cum se mai simte logodnica mea pe care
am părăsit-o în ziua chenzinei a doua.
O, vînturi, o ploi, intemperii necesare,
ocoliți-mă pe mine cel mai sigur
dintre urmașii tatălui meu
și jur să nu mai joc la ruletă,
și jur să mă-nscriu la cursul de zi
al facultății de limbă engleză
pe care vreau s-o vorbesc
cînd mă voi întoarce în satul natal.

Ion Horea

AGRICOLĂ

E vremea cînd gutuia apleacă iarăşi creanga,
aprinde luna focuri, se tînguie talanga,
miroase fain în aer a frunză veştejită
şi a rachiu de prune şi a mălai şi-a pită,
se-aude o fanfară cum cîntă gutural
în deal unde se-nalţă Căminul cultural.
Curînd va ninge iarăşi corect peste pămînt
va fluiera la geamuri un drăcuşor de vînt
şi oamenii, în case, stînd blînzi pe lîngă foc
citesc din Remus Luca şi nu-nţeleg de loc.
Şi pe cînd noaptea bate la poarta altui veac
citesc şi mai consumă seminţe de dovleac.

Alexandru Jebeleanu

CÎT SE POATE

Hei, ce pustă bănăţeană !
soarele e ca un zeu
iară luna o codană
ce se scaldă în Begheu *.

Peste cîmpuri ies tractoare
şi tot zumzăne vaias,
bănăţenii pe agoare
muncesc foarte conştiincios.

De cu zori şi pînă seară
eu scriu poezii la geam.
Mai trecu încă a vară,
altă meserie n-am.

---

*) Begheul = denumirea poetică a rîului Bega

Într-o zi va sufla vîntul
și-o curma talentul meu.
Voi să îmi săpați mormîntul
la margine de Begheu.

LA UȘIȚA RAIULUI

Pe foițele subțirele
părul dă din inel în inele
ca el, ca ele, ca niște iele
bunicele.
Toate ar fi cum ar fi
dacă staroștii amîndoi
n-ar fi ? Iehova, pușcă de goi.
– Dir-diram, frigu
mă face cîrligu.
– Dir-diram, friga
mă face cîrliga.
Din pom, neom,
șarpele din Soodom
le dă tîrcoale
pe la cele poale
mai jos de buric

unde ca un ic
se vede frunza de vie
tremurătoare, zbanghie,
fire-ar ea să fie. . .
Şi deodată : haţ !
cu pofticios nesaţ
le smulse vicleanul viţa.
Bine că rămase halviţa
să le sporească spiţele şi spiţa.

George Lesnea

LA ŢARĂ

Am plecat la ţară să respir,
nu mai vreau s-aud trecînd tramvaiul.
Ore-ntregi şi zile fără şir
o să-mi cînte drîmbele şi naiul.

Vor veni flăcăi şi fete mari,
zările vor picura lăptoase,
tractoriştii blînzi şi temerari
îmi vor zice cîntece frumoase.

Seara cînd vin vacile din turmă
şi se-aude buciumul în vii
voi pleca din deal cel de pe urmă
cu un buzunar de poezii.

Florica Mitroi

PASIUNEA UNEI DACE

Mă recompune, doamne, am trupul despărţit,
junghere de lumină mă străpung.
Visez cîmpii cu june copile
ce mă tapează de bani şi mă ung.
Cu untdelemn mă ung dar nu contează,
jumătate de trup mi s-a dus
ca Mariei din biblie cea care plînge
fiindcă l-a pierdut pe pruncul Isus.
Sînt o vestală fără armură
nu mă speriu nici măcar de înnec
am metafore cîte îmi trebuie
şi bani puşi deoparte la CEC.
Totul e să mă pot recompune
după desenul iniţial
fiindcă iată chiar mîine
se dă la Rîmnicu-Vîlcea un bal.

Rusalin Mureşanu

NELU ŞI MIELU

Ăsta este mielu,
vezi ce frumos e ?
Este a lui Nelu
şi face me ! me !
Nelu cînd îl prinde
fiindcă este mic,
pe sofa-l întinde
şi îi dă lăptic.
Cînd va creşte mielu
şi va fi cîrlan,
zice mîndru Nelu,
eu mă fac cioban.
Îl duc la păşune
zice el din nou
şi îi dau alune
şi trifoi cadou.

Mielu cînd aude
se-nroşeşte tot
şi repede vine
să-l pupe pe bot.

Nicolae Nasta

MAȘINA DE CUSUT „SINGER"

Eu priveam în fiecare seară
o mașină „Singer" de cusut,
aș fi vrut s-o cumpăr pe mașină,
tare mult s-o cumpăr aș fi vrut.

Am strîns leu cu leu de la chenzină
dar, cînd mi s-a spus era să mor
o luase tocmai pe mașină
de vreo oră un compozitor.

Așteptai vreo două luni de zile
chinuit sub lovituri de bici.
Au venit dar se dădeau în rate,
aveam bani dar nu aveam servici.

Am intrat în slujbă de îndată
și am cumpărat-o în sfîrșit,
am plătit chiar ieri întîia rată
și de-atunci sînt foarte fericit.

Ion Negoiţescu

LA BRUNDERBADEN-VEST

La Brunderbaden-vest într-o seară
am simţit domnişoară un fior
şi-am rămas toată noaptea pe lespezile
catedralei cu motive gotice.
Secrete şi tandre, insiduoase
semne dintr-o cabalică rugă
îmi veneau în minte şi numai
dîrzenia mea m-a scăpat.
Unde te-ai dus atunci pe ce strasse
că mă ţinea de vorbă un gras
berlinez ce-mi cerea vehement
să consum cremvurşti cu bere.
La Brunderbaden-vest de-atunci
de cîte ori mă duc rămîn
în faţa unei vitrine în care
cineva aranjează brice şi andive.

PERFIDUL SECRETAR

„Titina, ah, Titina..."

A fost odată-n lume
o fată fără nume,
o fată inspirată
dar fără nici un tată.
Ea nu-şi ştia esenţa
şi nici provinienţa
dar într-o noapte-n vie
a scris o poezie.
O puse în poşetă
făcu o mică chetă
mergînd cu nerăbdare
la un maestru mare.
Cînd îl văzu pe dînsul
o zgîlţîi chiar plînsul
şi zise c-a venit să
o facă poetesă.

Maestrul îi promise
și chiar atunci o-nscrise
uzînd de secretar
în Fondul Literar.
De-atuncea poetesa
trăia precum contesa
și marele maestru
simți că-i în buestru.
Simți, ce mai încoace
că e lulea și pace
și vru cu voce castă
s-o ceară de nevastă.
Descinse în grădină
văzînd sub o tulpină
cum pașnic o alină
perfidul secretar.
Și regretă minutul
în care o trimise
la Fond să o înscrie
cel ce făcea pe mutul.
Ah ! data viitoare
își zise cu chip pal,
la Fond spre înscriare
o duc eu personal.

Adrian Păunescu

INTRĂM ÎN HORN

Intrăm în horn înghesuiţi ca brînza
că, doamne, cum din fraţi ne tragem toţi
şi din mătuşi ce şi-au jertfit osînza
dansînd în poale scurte şi chiloţi.
Ne-nghesuim, pocnim, ne doare părul
şi unghiile care nu ne cresc.
Se rupe ca un fildeş adevărul
spre disperarea tatălui ceresc.
Voi, unchii mei : Matei, Ioan, Ilie,
ce m-aţi născut pe cînd eram recrut
veniţi săltînd solemni la sindrofie
că eu sînt liliac cu coadă de mamut.
Intrăm în horn, pocnim ca caltaboşii,
ne subţiem şi rîdem clar din aspra tobă.
Cei ce nu pot, credulii, conformiştii, adipoşii
se vîră către-acoperiş suind prin sobă.

Adică cum că chiar așa să fie ?
Acum și-n veci vecilor amin, mereu
voi unchii mei Matei, Ioan, Ilie,
prin horn, să știți, e drumul strimt și greu.

Nichita Stănescu

ALFABETUL

A, B, C, cal calcaros
dintr-un strugure de os
vijiind cu B. C. A.
mai stingher și mai. . . așa.
Mînecam de dulce voarbă
lunecînd pe mipirac.
Sus, în aer, paște-un drac
jos sub mine-burtă ciorbă. . .
Zăr-ză-ri-că, zărzărea,
limba nu mă mai slujea
cînd voiam asemenea
cu cei morți a mai scria.
Dlepemepe, măr buestru
impușcat exact la fix ;
cînd se cere sînt maestru
de la A și pîn' la X.

Niculae Stoian

FOAIE VERDE ŞI DE FRAGĂ

Foaie roşie de fragă
tra-la-la şi iară la
uzina mi-e foarte dragă
tra şi iar aşa.

Foaie roşie ca doru
zumba-zumba zu-ba-ba
cum se zbenguie tractoru'
tra şi iar zumba.

Foaie verde de casta
tri-li-li şi iară li
Ah, ce bine e cioban
Să păzeşti mioarili, li !

Foaie verde berechet
Tot pe loc, loc pe toc,
grea e munca de poet
tot pe loc, tot pe loc . .

(Da capo al fine...
în chip de canon)

Zaharia Stancu

TOATĂ ZIUA

Toată ziua mă întreabă unul :
„N-ai mai ostenit, mai scrii, mai poți "?
Toată ziua mă întreabă unul :
„Cîți copii mai ai și cîți nepoți ?"

I-aș răspunde eu, eu i-aș răspunde
Și l-aș injura trăgînd cu tunul.
Cînd, de cînd, de ce și pînă unde,
Toată ziua mă întreabă unul.

Ce întreabă, ce mă tot întreabă ?
Frunze am și frunzele-s prea dese.
Treabă n-are omul, n-are treabă
Eu i-am spus dar nu prea înțelese.

Înțelese el cît înțelese
Cît mai scriu și cum anume scriu
Pîn-la urmă totuși înțelese
Înțelese, totuși, prea tîrziu...

Nicolae Tăutu

VIGILENȚĂ

În timpul liber, el, ostașul
nu-ndrugă vrute și nevrute.
Străbate cu pași mari orașul
la bibliotecă merge iute.

Biblioteca cînd îl vede
de dragul lui pe loc roșește ;
pricepe el dar nu prea crede
Și, deși, se poartă ostășește !

Și nu se lasă în ispită
cînd cere cu un glas cazon
„Vă rog să-mi dați într-o clipită
o carte de Băiești Ion"

Apoi se duce la cazarmă
și-ntr-o perfectă disciplină
cere căprarului o armă
și tot ochește și suspină.

ORI ŞI CE FEL

În dimineţi ca sepia de pure
trec pîşa-piş prin ape de pădure,
oaze verzi ce în devălămşie
cresc brazi şi muşchi şi flori de răzăchie.
(Ştiţi, poate florile-n culoarea
cu tonul schimbător precum lichoarea. . .)
Şi, cum ziceam, eteric şi fragil
precum îmi e şi numele Virgil,
colind cu o sacoşă-n alte sfere
după dantelării **umbelifere.** *
Şi aş umbla şi mult şi bine foarte
de la apus şi pînă-n nord departe
şi-aş circula de mi-ar sări scîntei
de n-ar fi Aprozarul 'patruştrei !

. . . . . .

Că uite-aşa se chinuieşte omul
de multe ori mai groaznic ca atomul.

*) de pildă : mărarul

Damian Ureche

JUDEȚEANĂ

Oltul cu puhoiul lui trecînd,
Gorjul cu vin și rachiu.
Iehova, cum mă așteaptă să viu
văduvele din Tîrgu-Jiu !

Avem o peșteră la Polovraci
(Eu m-am mutat la Timișoara)
Ah ! simt o mie și unul de draci
cînd îmi scrie cifrat verișoara.

Copilăria mea fără sori
pe Olt, tare aproape de Argeș
unde luna, cînd venea uneori,
galbene latură-s sparge.

Ce mă fac ? Ce mă fac ? Ce mă fac ?
Oltule, pling de mă scrum.
Miine, pîn-la amiaz mă prefac
într-un juma' de volum.

CUMPĂR UN CÎINE

Cumpăr un cîine cu pete galbene,
un cîine care ştie să cînte din trompetă,
blînd ca un înger castrat,
un cîine de 24 carate.
Pentru tine îl cumpăr iubito
să te latre cînd minţi şi cînd vii
sub balconul cu trandafiri altoiţi
să-mi tulburi îndeletnicirile.
Fiindcă eşti atît de frumoasă că simt
cum mă părăseşte norocul
ca şi cum la o chintă aş trage
doi popi deodată.
De aceea vreau să cumpăr un cîine
ca să pot circula la Sinaia
unde ninge cînd nu-ţi trece prin cap.

Cumpăr un cîine iubito
un cîine cu galbene pete
să fie poliglot și să știe
cînta la trompetă cu laba stîngă.

BALADA CAVALERILOR TÎCĂ ȘI TUCA

— fragmente —

Stăteau hirsuți în van orgoliul li se
îmbățoșa spre firme de dugheni
căci mapamondul tot se prohibise
Și nu mai consuma decît licheni.
Ca vîntul triști, mai triști vă jur ca vîntul
îndosăindu-și simțul ce frigea
făcură demiurgic jurămîntul
ca ei nicicînd licheni a nu mai bea.
Stăteau trăzniți orbecăind în ziuă
paguri solemni metehnici pofticioși
și gîtul le zvîcnea în ritm de piuă
cînd ei păreau statui de chiparoși.
Jurară deci, bicisnicii, jurară
îngenunchind acolo chiar pe loc
să-și radă, zvac ! podoaba barbilară

să nu rămînă fir, sămînță, ioc !
Și-așa în vînt zgrebțălăindu-și fața
se-nconvoiau, săreau, dansau în drum,
amurgul fu și seara, dimineața
și-acolo stau răzîndu-se și-acum.

Horia Zilieru

TRAGICA DESPĂRȚIRE

Bate vîntul toamnei, aprig bate
ne vom despărți cu demnitate
și vorba cea din urmă astăzi zi-o
cu buzele de marmoră : adio ! . . .
Adio, dacă vrei, că n-am ce face
deși, această clipă nu-mi prea place.
Puteam să ne iubim fără păcat
în cel mai conștient anonimat,
Cad frunzele, fug nourii pe sus
ba chiar și rîndunelele s-au dus.
Acum cînd intră-n rol sobe de tuci
frumoasă nimfă, unde mi te duci ?
Nu vrei să stai cît stă un tren în gară
cînd mi-e tristețea seacă și amară,
nu vrei să stai cît șade un cocor
și-mi vine din adînc să mă omor. . .
Frumoasa mea, tu, puf de păpădie
întîrzie o iarnă și-apoi. . . fie !

SUMAR

Din partea autorului . . . . . .
Bibliografie consultată . . . . . .
George Alboiu, Elegie de pe un deal comunal
Ion Bănuță, Panorama unei gări . . .
Ion Bănuță, Panorama pământului . . .
Cezar Baltag, Răsfrîngere în femeie . .
Cezar Baltag, Răsfrîngere de poliedru . .
Aurel Baranga, Fabula curcii . . . . .
Mihai Beniuc, La urma urmei . . . . .
Mihai Beniuc, Mai sînt feciorul . . .
Ana Blandiana, Ce-i asta vă rog? . . .
Geo Bogza, Diversitate . . . . . .
Marcel Breslașu, Fabula fabulei . . . .
Emil Brumaru, Scenă absolut casnică . . .
Nina Casian, Melancolica observație . . .
Nina Cassian, Lamentație pentru plecări . .
Otilia Cazimir, Fără soț . . . . . .
Ilie Constantin, Neguțătorul de săbii . . .
Ben. Corlaciu, Penetrație de piatră dură care se mai cheamă și *cremene* . . . .
Dumitru Corbea, Plăceri sublime . . .
Leonid Dimov, Rondelul papucului stîng . .
Leonid Dimov, Minunea minunată . . .
Traian Iancu. Cîntec franc . . . . .
Dumitru M. Ion, Balada XXXV . . . .
Negoiță Irimie, Neutralitate fragilă . . .

Nicolae Prelipceanu, Ţambalul dezacordat . 5
Ion Cocora, Nedumeriri care ţin de memorie 5
Ion Horea, Agricolă 5
Alexandru Jebeleanu, Cît se poate . . . 5
Ion Gheorghe, La uşiţa raiului 5
George Lesnea, La ţară 5
Florica Mitroi, Pasiunea unei dace . . . 6
Rusalim Mureşanu, Nelu şi mielu . . . 6
Nicolae Nasta. Maşina de cusut „Singer“ . . 6
Ion Negoiţescu, La Brunderbaden-vest . . 6
M. R. Paraschivescu, Perfidul secretar . . 7
Adrian Păunescu, Intrăm în horn . . . 7
Nichita Stănescu, Alfabetul 7
Niculae Stoian, Foaie verde şi de fragă . . 7
Zaharia Stancu, Toată ziua 7
Nicolae Tăutu, Vigilenţă 8
Virgil Teodorescu, Ori şi ce fel 8
Damian Ureche, Judeţeană 8
Geo Dumitrescu, Cumpăr un cîine . . . 8
Tudor George. Balada cavalerilor Tîcă şi Tucă 8
Horia Zilieru, Tragica despărţire 9